

Op zoek naar de bron van ons schone badminton

deel 2

Een kleine week had ik nodig om goed voorbereid en goed uitgerust op pad te gaan.

Twee chauffeurs had ik ingehuurd, alsook één cameraman (die tevens het geluid zou verzorgen), en een bloedmooie Peruviaanse jongedame. Die laatste – zo had men mij geadviseerd – zou heel goed van pas kunnen komen bij het eventueel omkopen van corrupte legerleiders, guerilla-officieren of ambtenaren. Tevens zou zij bijzonder aangenaam gezelschap kunnen vormen. Men zei dat zij de kunst van de nekmassage verstond als geen ander. Ik had besloten de gok te nemen, en de wijze raad van de autochtone deskundigen niet in de wind te slaan. God wat was ze mooi. Latoya heette ze, haar ouders waren gek van de Jacksons.

Equipment en personeel, het kostte mij vier dagen om het bij elkaar te krijgen. De overige drie dagen had ik nodig om alle “Landrover”-aanbiedingen en Amerikaanse pick-up-trucks af te slaan en een fatsoenlijke Toyota-terreinwagen in te huren. “Ga nooit op avontuur met een Engelse auto, mijn zoon”, hamerde de stem van mijn goede vader zaliger telkenmale door mijn hoofd. “Dat is vragen om problemen!” En van de Detroit industrie moeten we het ook niet echt hebben, zo had ik in mijn jonge jaren reeds ervaren. Toyota en niets anders moest het worden. En Toyota werd het. We noemden het autootje Latoyota.

We verlieten Lima in de vroege van een zondagmorgen. Wollige mistsluiers vernielden het uitzicht, onttrokken de verre bergen aan onze ogen, maar waren vreemd genoeg amper boven het wegdek te kennen. Alsof Mozes de wolken met één machtige zwaai van zijn herdersstaf uiteengespleten had. Een goed gesternte leek zich over onze expeditie te ontfermen. We hadden er lek-

ker de gang in, en bereikten nog voor het vallen van de avond de voet van het machtige Andesgebergte. Roofvogels zwommen rondjes op ijle luchtlagen, pal boven onze hoofden, alsof ze een inschatting aan het maken waren betreffende hun avondmaal. Ik maakte me geen zorgen. Met Latoya naast mij kon mij niets gebeuren. Niet alleen manifesteerde zij zich als buitengewoon plezierig gezelschap, ook bleek zij over een fenomenale kennis van de natuur te beschikken. Hoe de bergen ontstaan waren, wat de boeren zoal verbouwden, en waarom juist dáár, hoe de vogels vroeger door de oorspronkelijke bewoners genoemd werden, wat voor klimatologische omstandigheden we konden verwachten. Ze wist me alles te vertellen, in nagenoeg vlekkeloos Engels ook nog. Een ongelofelijk erudiete persoonlijkheid. “Waar zou zij nog meer goed in zijn” gonsde het door mijn hoofd, iedere keer dat ze mij aankeek met die prachtige ogen. Die peilloos veel dieper waren dan de diepste troggen van de Stille Oceaan. Volmaakt gevormde ogen, met glanzend bruine iris, omzoomd door maagdelijk wit. Sprankelend wit verbeterde ik mijn eigen gedachten, want zo’n schitterende vrouw en maagdelijk? Dat kan haast niet samen gaan. Ze was een droom.

Wij sloegen ons kamp op in een pampa-achtig weilandje, onder het lover van een groepje eucalyptusbomen. Hoewel het geenszins koud was, noch zou worden, begon Enrique, één der chauffeurs, terstond hout te sprokkelen voor een

kampvuur. Toen de duisternis zich eenmaal om ons heen gevlochten had, en ons dreigde te verstikken in haar claustrofobisch makende warmte, begreep ik al gauw waarom. Tegen de muskieten. **Grote, lelijke, grijze monsters, vast en zeker familie van onze Zeeuwse paardenhorzel, begonnen ons het leven moeilijk te maken met hun gezoem en geprik.** Het vuur hield ze min of meer op afstand, en gaf mij de gelegenheid om me geheel op mijn gezelschap te concentreren. Het werd een aangename avond. Geen moment heb ik gedacht aan de missie die mij zover gebracht had. Mijn hart, mijn ziel, mijn zaligheid en mijn verstand, allen werden zij geregeerd als door een hogere macht, waar ik maar geen vat op kon krijgen. Ik was totaal in beslag genomen door haar woorden, haar mond, haar ogen. Ik was duidelijk bezig mijzelf te verliezen. En dat kon en mocht niet gebeuren. Ik was immers hoofdrolspeler in een speurtocht. Waarvoor ik nog betaald kreeg ook. Het was zeker ethisch gezien niet verantwoord mijzelf te verliezen. Heldhaftig als ik ben, besloot ik dan ook om mijzelf direct weer terug te gaan vinden. Zij het, niet eerder dan de volgende ochtend. Gedurende de nacht kon ik tenslotte toch niet veel bijdragen aan mijn heilige missie. En zo geschiedde.

Fysiek volkomen uitgeput, maar buitengewoon fris van geest, zette ik me, al vroeg in de ochtend, naast de chauffeur in de stoere toyota. "Karren maar" riep ik in mijn beste Spaans, en ons karavaantje zette zich in beweging. Latoya blaakte net als iedereen van de zin in een nieuwe dag. Nacht noch warmte had ook maar enigerlei spoorvorming op haar welgevormd gelaat achtergelaten. Ze straalde en sprankelde als nooit tevoren. Haar stem leek de sober ingerichte cabine te vullen met een blijmoedig stemmende warmte, die ieder van ons verheugd deed uitzien naar hetgeen komen zou. **Zou het ons daadwerkelijk gelukken het grote badminton-geheim te ontsluiten?**

De tijd zou het leren.

wordt vervolgd...

'Reporter' Kees Dekker